

Босна и Херцеговина
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
Број: 12 0 У 005007 19 Увп 2
Бањалука, 04.7.2019. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу судија, Едине Чупељић председника вијећа, те Страхине Ђурковића и Смиљане Мрша, као чланова вијећа, уз учешће Сање Орашчанин, као записничара, у управном спору по захтјеву М.Б. из Б. (у даљем тексту: подносилац захтјева), за заштиту слобода и права појединаца зајамчених Уставом, одлучујући о захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање рјешења Окружног суда у Бијељини број 12 0 У 005007 19 Уз од 12.5.2019. године, на нејавној сједници вијећа одржаној 04.7.2019. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаним рјешењем одбијен је захтјев тужиоца за заштиту слобода и права појединаца зајамчених Уставом, наводно повријеђених, како је у захтјеву наведено незаконитим поступањем службеног лица Министарства, Одсјек 3. заједно са овлашћеним лицима Ресора за другостепени поступак, развој, аналитику и информисање и овлашћеним лицем Ресора за планирање и пројектовање и управљање смјештајним капацитетима и министром Министарства, износећи да су те радње незаконите радње позивајући се на рјешење број ... од 15.5.2012. године, рјешење од 28.5.2015. године, рјешење од 28.9.2018. године, те рјешење број ... од 17.12.2014. године и рјешење Одсјека В. број ... од 10.01.2006. године захтијевајући да му суд обезбиједи ефикасну заштиту као расељеном лицу.

Одбијање захтјева је образложено да се захтјев због незаконите радње може поднијети док радња траје, а у конкретном случају из садржаја захтјева произлази да подносилац захтјева подноси захтјев за радње које су требале бити извршене у ранијим поступцима и у поновљеним поступцима, па суд закључује да није испуњен услов прописан у одредби члана 57. став 1. Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС). Даље се наводи да су поступци који су вођени пред органима управе правноснажно завршени, па тврдња подносиоца да су овлашћена лица у тим поступцима требали другачије поступати, нису основани, посебно када се има у виду да је тужилац у тим поступцима остваривао заштиту прво подношењем жалбе, а касније и тужбе пред надлежним судовима.

Благовремено поднесеним захтјевом за ванредно преиспитивање тог рјешења (у даљем тексту: захтјев), подносилац оспорава његову законитост због повреде Закона о

управним споровима, чињеничног стања и материјалног права. Износи да су му повријеђена права и слободе од стране службеног лица Министарства „јер је пропустио да достави рјешење број ... на поновно одлучивање“; да није обуставио поступак ревизије статуса регистрованог расељеног лица; да није доставио све списе предмета Окружном суду у Бијељини; да није примијенио Анекс 7 Дејстонског споразума; да је нижестепени суд пропустио да по службеној дужности у смислу одредбе члана 30. став 2. ЗУС поништи рјешење број ... од 15.5.2012. и од 28.5.2015. године, као и рјешење од 28.9.2018. године. Предлаже да Врховни суд уважи захтјев, преиначи побијано рјешење и дозволи понављање поступка или исто укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Тужени Секретаријат (правни сљедник Министарства) у одговору на захтјев наводи рјешења Министарства, као и одлуке нижестепеног суда и Врховног суда којима је одлучивано по разним основима по захтјеву подносиоца, те истиче да побијаним рјешењем нису повријеђена права и слободе подносиоца зајамчене Уставом РС. Предлаже да се захтјев одбије као неоснован.

Размотривши захтјев, побијано рјешење и одговор на захтјев, те остале прилоге у списима предмета, на основу одредбе члана 39. ЗУС, овај суд је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Из података у списима предмета произлази да је подносилац 04.4.2019. године поднио захтјев за заштиту слобода и права зајамчених Уставом, наводећи да се незаконите радње односе „на незаконито поступање службеног лица Министарства, Одсјек 3., заједно са овлашћеним лицима Ресора за другостепени поступак, развој, аналитику и информисање и овлашћеним лицем Ресора за планирање и пројектовање и управљање смјештајним капацитетима и министром Министарства, износећи да су те незаконите радње учињене: рјешењем број ... од 15.5.2012. године, рјешењем од 28.5.2015. године, рјешењем од 28.9.2018. године, те рјешењем број ... од 17.12.2014. године и рјешењем Одсјека В. број ... од 10.01.2006. године захтијевајући да му суд обезбиједи ефикасну заштиту као расељеном лицу“.

По оцјени овог суда правилно је нижестепени суд извео закључак да захтјев подносиоца није основан, јер произлази да нема незаконите радње службеног лица Министарства, Одсјек 3., будући да из садржаја захтјева произлази да подносилац захтјева, подноси захтјев за радње које су требале бити извршене у ранијим поступцима и поновљеним поступцима, па због тога, како је то правилно оцијенио нижестепени суд, није испуњен услов из члана 57. став 1. ЗУС за вођење поступка због повреде права и слобода зајамчених Уставом, с обзиром да се захтјев због незаконите радње може поднијети само док радња траје.

Поред тога, сви ови поступци на које се позива подносилац су правноснажно завршени, а у свим тим поступцима подносилац захтјева је активно учествовао подношењем жалбе, а касније и тужбе надлежном окружном суду и захтјева за ванредно преиспитивање Врховном суду РС.

Поступак заштите слобода и права појединаца зајамчених Уставом, уређен је одредбама чланова од 53. до 64. ЗУС. Ту заштиту закон предвиђа за оне случајеве (члан 53.) ако су слободе или права повријеђена коначним актом органа, ако против такве одлуке није осигурана друга судска заштита, односно за оне случајеве (члан 55.) ако су

слободе или права повријеђена радњом службеног лица у органу којом се, противно Уставу, појединац спречава или ограничава у вршењу такве слободe или права.

Из напријед наведених законских одредаба произилази, да се заштита слобода и права зајамчених Уставом обезбјеђује под сљедећим условима: да се ради о слободи и правима зајамчених Уставом, да је до повреде тих права дошло радњом службеног лица у органу управе, управној организацији или органу јединице локалне самоуправе или радњом одговорног лица у предузећу или установи која врши јавна овлашћења, те да се захтјев може поднијети док радња траје.

У конкретном случају, не ради се о повреди права и слобода зајамчених Уставом, јер је у свим овим поступцима за које подносилац тврди да је дошло до повреде одређених права зајамчених Уставом већ вођен поступак у којем су доносена рјешења и у којима је подносилац активно учествовао, прво подношењем жалбе, а касније и тужбе и захтјева у управном спору.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да побијаним рјешењем није остварен ниједан разлог његове незаконистости из одредбе члана 35. став 2. ЗУС, па се отуда захтјев подносиоца, на основу одредбе члана 40. став 1. тог закона, одбија као неоснован.

Записничар
Сања Орашчанин

Предсједник вијећа
Едина Чупељић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић